

Жиронкіна В.С., ст. гр. ПТБ-17-1мд,
Товарниченко В.О., доц., к.філос.н. – науковий йкерівник

ТЕОРІЯ «ПОДВІЙНОЇ ІСТИНИ» У СЕРЕДНЬОВІЧЧІ

Запорізька державна інженерна академія, кафедра УСФН

Тертуліан, войовничий прибічник віри, проголосив: «Вірю тому, що абсурдно, отже, вірю тому, що її суперечить розуму». Віра належить до того особливого стану свідомості, який не може бути пізнаний ні розумом, ні чуттями. Тертуліан ставить віру вище розуму, який ним всіляко принижується. Всяке розумування, філософствування є саме ерессю і джерелом релігійних ересей. «Філософи та еретики, – пише Тертуліан, – розмірковують про одні й ті самі предмети, заплутуючи себе одними й тими самими питаннями. Звідкіля зло і для чого воно? Звідки взялась людина і як вона виникла? Філософи й еретики розпадаються на секти, які заклопотані ворогують одна з одною. Своїми суперечками вони стомлюють сильніших, перемагають слабких, розхитують інших. Позиція Аверроеса (Ібн Рушда) моністична: філософська істина, що оперує категоріями і поняттями. Должны зазнавати алегоричного тлумачення і приводитися у відповідність з першими. Інший різновид «подвійної істини» розвивався в рамках Шартрської школи, представники якої розводили філософію і теологію (релігію) як по предмету, так і по методу, що виключало яку-небудь суперечність між ними. Свого роду серединний варіант цієї теорії розробляв Хома Аквінський. Згідно з його концепцією, що стала класичною в католицькому віровченні, філософія і релігія абсолютно різні по методу, але лише частково - по предмету.